

Didrik.

I. Gamla Didrik war en man,
 Klok som få wäl skola finnas;
 Och en plågsed hade han,
 Som är wärd att minnas:
 Just som den wille all werlden fick rusta,
 Aldrig man såg honom flaga och pusta,
 Sällan hans bröst flämde fram något ack!
 Didrik bara teg och drack. :|:

Didrik hade också en fru,
 Första året dräplig quinna;
 Skilnad sen på förr och nu
 Didrik fick besinna:
 Allt som matronan fick ister fring magen,
 Sneste hon gubben och skärpade lagen,
 Tillade honom mång lyten och lach;
 Didrik bara teg och drack. :|:

Didriks bröstarswinge Jöns,
 Virtuos på kam och giga,
 Snattade sin grannes höns,
 Allskade hans piga.
 Gubben en gång smållde junkern på filten;
 Mor kom så till och förswarade pilten:
 Didrik försigtigt sin rygg undanstack;
 Rödyp till wrån och teg och drack. :|:

Didrik gubben, stackars mes,
 Hade också en enda dotter,
 Som af bibel och fatches
 Gjorde papiljotter;
 Frestade tången på sjette budordet,
 Fick en gång twillingar hastigt wid bordet.
 Gumman hon swor som en Ryß och Rosack;
 Didrik bara teg och drack. :|:

No 553.

Det war just en Söndag wid bordet;
 Då Rådman tömt rommen i bältn;
 Den Wälwise hastigt tog ordet
 Och rådde oss dricka på bältn.
 Fyll glaset, till Rådmanne's ära går bältn!

Nu brast som ett band för hans tunga,
 Hans uppsyn blef klarnad och ljus;
 Han rådde båd' gamla och unga
 Att taga ett skyndesamt rus,
 Och tiden ej flösa med sladder och frus.

Sen höll han om drycker och bältn
 Ett tal, excellent i sin sort,
 Tillstyrkte att fjäset med skältn
 Som tidsspillan borde tas bort:
 Ty menniskans lifstid är owis och kort.

Ett tal af så dräpelig wärde,
 Ett råd af så grundad reson,
 Exemplet af mannen som lärde,
 Bewekte hwar törstig person,
 Och pressade tårar ur mången citron.

Men, wänner! beundrom den aning,
 Som salig herr Rådmanne dref!
 Kort efter så herrlig förmaning,
 För alltid han törstig blef,
 Och hastigt med Charon i farkosten klef.

Swad kan nu af händelsen läras?
 Jo händelsen lär oss ju klart:
 Att rådiga hufwun må dras,
 Att drycker ge talkonsten fart,
 Att Charon med färjan kan frakta oss snart.

Säljes i Bruzelii Bokläder för 1 R. 10.

Uppsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

Didrik, skuffad inom hus,
(Kan man det förtärka gubben?)
Tog sig jemt ett astorrus
Klockan ser på flubben:

Hängde sin hatt på den wanliga spiken
Alltid ordentlig, gaf hin politiken;
Och när det hände slikt wädeligt snack;
Didrik bara teg och drack. :|:

Didrik med sitt gråa hår,
Och med blet spildt på hakan,
Ändtlig läggas uppå bår
Såg den ömma makan:
Didrik så nöjd följde liket i choret,
Myrte och tyckte just om sig med floret,
Skynbade hem och spänderade rack,
Sjöng i glädje, sjöng och drack. :|:

II. Didrik enkling jemt ett år,
Lordes ej på hustru tänka.
Ett tu tre — han tycke får
Till en brundgd enka.

Gubben så smädd och slåter om hakan,
Gjorde besök hos den älskade makan,
Yudrad och sirlig med charlakans frack —
Såg på Judith, teg och drack. :|:

Didrik i rosett - peruk,
Står med Judith under pellen,
Som af basellen blef sjuk
Sjelfwa bröllops-quällen.

Judith befriad från smdris och fjolen
Slicka i tyfket till gumman med stolen —
— Födde en flicka med wända och ack —
Didrik bara teg och drack. :|:

Didrik i sin farfars stol,
Satt och waggade den lilla,
Filade en trå = fiol,
Läste sin postilla.

Judith beryktad för andliga häfwor,
Lepp efter prester med ståtliga gåfwor —
Didrik som såg hwari felet bestack,
Teg och waggade och drack.

Didrik wid en sinkad mugg,
Med en loppsko uppå foten,
Gulnar efter hand i mjugg,
Stinn af wattusfoten.

Lärstar, purgerar, astappas och — bigtas,
Dricker och dörr — och beskedligen griftas —
Judith, hon förjde med dof och svart lacc
Didrik — som ej mera drack. :|:

Den Wälwise.

J herrar! jag will er berätta
På denna förnöjliga stund:
Det lefde i werlden för detta,
En man af förträffliga pund,
En wälbeställd Rådman uti Åsersund.

Den saliga mannen i fråga
Teg alltid i sittande rätt:
Wist icke i brist af förmåga,
Nej, wänner! det war så hans sätt,
Att tiga och skruswa sin stöfswel-manchett.

Men ära för Rådmannens minne!
Ett råd här i werlden han gaf,
Och märk! huru snillet bör inne
Hos den som minst skryter deraf;
Det rådet skall hedra wår wän i hans graf.